

Credință și fapte

Credință și fapte

Mântuiți numai prin credință, în armonie cu faptele bune care urmează

Mulți gândesc că credința și faptele nu pot fi împreună în creștinism, însă nu aceasta este realitatea. În adevăr, nu poate fi mântuire prin meritele omului sau prin faptele lui bune, ci numai prin credința în Domnul Isus Hristos. Totuși Biblia ne spune despre un anumit fel de fapte bune care sunt în completă armonie cu credința, și chiar în strânsă legătură cu ea. Ea ne spune și de fapte rele.

Fapte rele

În Coloseni 1.21 găsim expresia „fapte rele” – roadele nenorocite ale naturii căzute, stricate și păcătoase a copiiiilor lui Adam. Aceste fapte sunt rodul rău al unui pom rău.

În Evrei 9.14 se spune despre „fapte moarte”, cum sunt faptele religioase și rânduilele făcute cu speranța de a obține binecuvântare și viață eternă. Ele sunt așa-numitele „fapte drepte” ale omului pe care Dumnezeu le vede „ca o haină mănjită” (Isaia 64.6). Aceste fapte sunt produsul unui pom rău când a fost îngrijit cum nu se putea mai bine, dar rodul îi este încă rău, pentru că nici cel mai priceput om n-ar putea obține struguri din măracini.

Fapte bune

În Tit 2.7-9 citim despre „fapte bune” și ele sunt categoric recomandate creștinilor. Aceste fapte sunt rodul veștii noi, eterne, și a naturii divine la care fiecare creștin este părtaș (2 Petru 1.4), care își are vitalitatea în credință, iar Duhul Sfânt îi este puterea. Astfel, aceste fapte sunt rodul bun care crește într-un pom bun.

Îndreptățirea numai prin credință înaintea lui Dumnezeu, și prin fapte înaintea oamenilor

În Romani 3-5 vedem că îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu este numai prin credință: „omul este îndreptățit prin credință, fără faptele legii” (Romani 3.28). Pe de altă parte, Iacov 2 ne spune clar că îndreptățirea ca un lucru public în această lume înaintea oamenilor este în special prin fapte: „Vedeți că omul este îndreptățit din fapte, și nu numai din credință” (Iacov 2.24).

Dacă cercetați cu atenție aceste capitole în Romani și în Iacov veți vedea armonia care există între credință și fapte. Amândouă textele îl folosesc pe Avraam ca marele exemplu al Vechiului Testament care susține adevărul exprimat. Dumnezeu a chemat pe Avraam să devină „tată al tuturor celor cre cred” (Romani 4.11) și credința a fost o realitate vie în viața lui cu Dumnezeu. El a crezut pe Dumnezeu că el și Sara vor avea un fiu, când omenește era imposibil, iar Dumnezeu a socotit această credință ca dreptate (Gen. 15.4-6). Mulți ani mai târziu vedem o faptă a credinței, când în simplă ascultare de Dumnezeu, Avram s-a dus la Muntele Moria ca să-l jertfească pe Isaac, care era acel fiu promis prin care urma să vină o mare națiune (Gen. 22.1-19). El credea că Dumnezeu va putea și va învia pe cel care ar fi urmat să moară. Acest act dovedea înaintea oamenilor credința lui în Dumnezeu. Era o arătare în afară a credinței lui launtrice.

Ca istoria acelui om dintr-un balon scobit care zicea că balonul era concav, iar acel om din afară zicea că este convex, apostolul Pavel în Romani ne dă vederea dinăuntru și spune „prin credință”, în timp ce Iacov, văzând lucrurile din exterior, spune “din fapte” – dar Pavel și Iacov nu sunt unul împotriva altuia când spun aceste cuvinte.

Ce este credința

Poate vă întrebați ce este credința. O bună definiție este: „A crede ce spune Dumnezeu pentru că Dumnezeu este Cel ce spune.” Credința este ca o fereastră. Ea aduce înăuntru lumina soarelui. Ea strălucește pe perete, dar poate lumina o cameră întunecată numai când este acolo o fereastră. Lumina divină se revărsă în sufletele noastre când „credem în Dumnezeu” cum a făcut Avraam. Totuși, credința adevărată merge mai departe. Înseamnă nu numai să ai lumina, ci să te odihnești în mod deplin pe Acel singur (Isus) pe care ni-l descoperă lumina.

Un misionar avea o dificultate: să găsească un cuvânt pentru „a te încrede” sau „a crede” în limba locală. Într-o zi a chemat pe un creștin din acel loc și când acesta stătea liniștit pe scaun, l-a întrebat ce făcea. Acela i-a răspuns în limba din acel loc că „se odihnea”. Nu era chiar cuvântul pe care-l dorea misionarul, de aceea și-a ridicat picioarele de pe podea și a întrebat din nou pe localnic ce anume făcea. Creștinul i-a răspuns: „Acum te odihnești pe deplin: te încrezi”, folosind un cuvânt nou pentru urechea misionarului. Acesta era cuvântul pe care-l dorea. În felul acesta, credința se odihnește, se bazează în totul pe Hristos, fără să atingă picioarele de pământ.

Credința socotită ca dreptate

Să citim mai departe la Romani 4.5, unde ni se spune că credința unui credincios îi este socotită ca dreptate. Ce înseamnă aceasta? Mai întâi, să nu ne gândim într-un fel negustoresc, ca și cum noi l-am aduce lui Dumnezeu o anumită măsură de credință și am primi o anumită măsură de dreptate. În al doilea rând, nici să nu ne gândim la ea într-un sens chimic, că credința noastră ar fi transformată în dreptate. Mai degrabă, Avraam este marele exemplu a ceea ce înseamnă credința. Și el și noi suntem socotiți de Dumnezeu ca drepti, având în vedere credința. Credința ne aduce toate meritele care îndreptățesc ale sângelui lui Hristos. Ca rezultat, suntem socotiți pentru totdeauna ca și cum niciodată n-am fi păcătuit, acesta fiind sensul îndreptățirii. De fapt, a crede în Domnul Isus Hristos este cel dintâi lucru drept pe care-l face cineva.

Lucrați mântuirea voastră

Filipeni 2.12 ne spune: „lucrați mântuirea voastră” și astfel ar părea să fie în conflict cu cele ce am spus și în Efeseni 2.8-9 care precizează că prin har suntem mântuiți, „prin credință... nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.” Subiectul din Filipeni 1 și 2 este umblarea practică a celui credincios și toate versetele trebuie interpretate în legătură cu contextul lor. Acești credincioși din Filipi au avut de întâmpinat multe dificultăți, dar Domnul Isus era marele lor Exemplu. Conștienți de slăbiciunea lor, ei aveau să lucreze mântuirea lor din formele variate ale răului care îi amenința. Dumnezeu avea să-i ajute: prin Duhul Sfânt, El lucrează în noi și noi lucrăm în afară.

Pocăința și credința

Săfim cu grijă să nu predicăm întotdeauna „numai: crede”. Apostolul Pavel predica mereu „pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20.21). Când i-a vorbit temnicerului îngrijorat din Filipi, în al cărui suflet lucrarea de pocăință se făcuse, apostolul spune numai: „Crede în Domnul Isus Hristos” (Fapte 16.31). Aici, numai „crede” era chiar ce trebuia. În mai puțin de o oră după mântuirea lui, temnicerul și-a arătat cea dintâi faptă bună a lui (vers. 33) care era rodul și dovada credinței lui.

În Fapte 26.20, Pavel spune din nou că el predicase ca oamenii „să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință”. Și acest lucru este foarte important. Dacă o persoană mărturisește că este mântuită, putem cere pe drept ca schimbarea să fie evidentă în viața ei de toate zilele, înainte de a-i accepta pe deplin mărturia. Dar, încă odată, faptele bune sunt un rezultat al schimbării pe care harul l-a lucrat în inimă.

Credința moartă

Iacov 2.17-20 vorbește de o „credință moartă” care este o simplă credință omenească sau numai a minții, și nu credința vie care își are izvorul în Dumnezeu. Demonii au acest fel de credință (vers. 19). Se poate ca exterior să apară a fi credință reală, dar ea nu are fapte bune. Este numai o invitație – un pom uscat și fără folos. Nu are roade.

Un exemplu este dat în Ioan 2.23-25 și 6.66-71. Unii credeau în minunile pe care le făcea Domnul Isus – o credință cu capul – dar nu în El și astfel s-au depărtat de El. Petru, de altă parte, avea o credință vie. Iuda Iscarioteanul este un exemplu de om cu cea mai mare formă de mărturie exterioară, dar cu totul fără credință.

Credința este puterea activității

Când cei care spun că sunt creștini au puține fapte sau deloc, numai Dumnezeu poate cunoaște realitatea, care este adevărata stare a sufletului (2 Tim. 2.19). Faptele bune sunt ca limbile care se mișcă de la ceas. Ele arată activitatea dinăuntru. Credința este puterea activității. Se poate ca astfel de oameni să fie numai creștini de nume, ca ceasul-jucărie a unui copil, cu limbile desenate pe ecran, dar cu nimic înăuntru. Sau poate ceva dinăuntru a ajuns să fie greșit: un astfel de om poate s-a afundat într-o situație lumească și joasă și de aceea „este orb, cu vederea scurtă, și a uitat curățirea de păcatele lui de odinioară” (2 Petru 1.9). Și „după rod se cunoaște pomul” (Mat. 12.33). Deoarece creștinul este Biblia lumii, putem înțelege sublinierea pusă pe fapte bune în Scriptură (Efes. 2.10): 1 Petru 2.9-12: Tit 2).

Faptele bune și împărăția de o mie de ani

Totuși trebuie să înțelegem clar că faptele celui credincios pe pământ nu vor afecta (acorda sau păgubi) locul lui în cer, pentru că locul nostru în cer este numai pe baza lucrării lui Hristos. Tatăl „ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină (Col. 1.12). Totul este prin har. Fiecare creștin adevărat are „dreptul” la un loc bun, egal, în cer.

Pe de altă parte, faptele noastre vor afecta mult locul nostru în împărăția de o mie de ani a Domnului nostru Isus Hristos, cum se arată în parabola „talanților” (Mat. 25.14-30) și a „minelor” (Luca 19.11-27). Mai mult, 2 Petru 1.5-11 ne sune să prisosim în orice har și lucrare, „pentru că astfel vi se va da din belșug intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Sunt grade de poziție în împărăția de o mie de ani.

clickbible.org